

TŘPYTNÝ DVŮR 2:

PŮLNOČNÍ KLENOT

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

TŘPYTNÝ DVŮR 2:

PŮLNOČNÍ KLENOT

RICHELLE MEAD

2017

Copyright © 2017 by Richelle Mead
Translation © 2017 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GLITTERING COURT: THE MIDNIGHT JEWEL,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-247-7

KAPITOLA 1

„HEJ, TY! JEŠTĚ JEDEN KROK, HOLKA, A PROBODNU TĚ!“

Na místě jsem ztuhla. Stála jsem uprostřed schodů vedoucích do katedrály Kyriel.

Za sebou jsem uslyšela hlasitý dupot těžkých bot a v příštím okamžiku mi cestu zastoupil mladý člen stráže. Byl snad o třicet centimetrů vyšší než já a tmavé vlasy měl oholené téměř až na lebku stejně jako většina ostatních příslušníků hlídky. O těch se ovšem nedalo říct, že by vládli dýkou se stejným sebevědomím jako tenhle mladík. Nejčastěji se spokojili s těžkou palicí.

Klidně jsem se mu podívala do očí. „To si vyprošuji, pane. Jdu se pomodlit.“

„Nevěš mi tady bulíky na nos,“ zavrtil hlavou a ušklíbl se. „Všichni vědí, že vy Simové jste alanzané a pohané. A já tě navíc znám. Pamatuju si tebe i toho vraha, tvého bratra.“

Rozhořel se ve mně plamínek vzteku, ale zatím jsem ho dokázala skrýt. Ignorování podobných poznámek jsem měla dobře nacvičené. „Vlastně jsem se chtěla modlit právě za jeho duši. Jsem oddanou služebnicí Ura. Nebo si myslíte, že by andělé dovolili vstoupit na tuto svatou půdu nějakému kacíři?“

Ukázala jsem na impozantní dvoukřídlé dveře nad námi. Vstup byl skutečně majestátní také díky ohromnému oblouku vytesanému do kamenných zdí katedrály, v nichž byly dveře zasazeny. Právě jimi vyšel ven mnich Vaielova řádu

v tmavě zelené kápi a jako by potvrdil posvátnost místa, na kterém jsme stáli.

Strážný na chvíli zaváhal a pak znovu nasadil přísný tón. Hrotem dýky na mě neustále mířil. „Možná nepatříš k alan-zanům, ale já moc dobře vím, že jsi stejný kriminálník jako všichni ostatní ve vaší rodině. Jenom tě ještě nechytli. A teď vyklop, kde je tvůj bratr.“

Rozložila jsem ruce, abych dala najevo, že nechápu, o co mu jde, a ignorovala jsem nutkání sáhnout pro nůž, schovaný v kapsáři. „To bych taky ráda věděla. Přes rok jsem ho neviděla.“

Přitiskl mi hrot dýky na prsní kost. „Lžeš.“

Smutné na tom bylo, že zrovna v tomhle jsem nelhala. Lonzo mi poslal jediný dopis, když dorazil na druhou stranu oceánu, a od té doby mlčel.

„O co tady jde?“ zeptal se hlas někoho jiného. Známý hlas.

Připojil se k nám další člen stráže, ovšem mnohem klidněji a civilněji než jeho kolega. Tenhle muž byl starší, zavalitý a měl brunátnou tvář. Prořídle vlasy si nechával volně růst, zřejmě proto, že vlastně nebylo skoro co holit. Dívala jsem se s vážnou tváří přímo před sebe a ani náznakem jsem nedávala najevo, že ho znám.

Mladší voják sklonil dýku. „Carey, tohle je Viana. Ta, jejíž bratr loni zabil sira Wilhelma. Ten parchant se nikdy nedostal před soud!“

Voják Carey potlačil zívnutí. „No, ale jeho tu nikde nevidím. Vidím jen jeho sestru. A nikdo vlastně nikdy neprokázal, že to udělal.“

„Ale musí ti přece být jasné, že ano!“ odsekl mu kolega. „To víme všichni. A ona ví, kde je! Měli bychom ji sledovat na každém kroku!“

„I do kostela? Myslíš, že se její bratr schoval tady? To bych jako měl požádat mnichy, aby to tu prohledali?“

„Pane...“

„Já tady žádný problém nevidím.“ Strážnému Careymu se podařilo říct to znuděně a trochu našťavaně zároveň. „Nějaká

holka se chce jít pomodlit a ulevit své duši, a ta holka navíc neudělala nic zlého.“

Druhý strážný se na mě podíval přimhouřenýma očima. „Je to Sirminičanka a z těch něco provedl snad každý.“

Strážný Carey ho gestem poslal pryč. „Běž dělat něco užitečného. Chytej lidi, kteří páchají zločiny teď, ne kdysi dávno. A schovej tu dýku, sakra. Dělaš nám všem ostudu.“

Mladý strážný zastrčil dýku do pochvy, ale namířil mi prstem do obličeje. Nehnula jsem ani brvou. „Nemysli si, že na to zapomenou, holka. Toho tvého krvežíznivého bratříčka si najdu a je mi jedno, kde se schovává.“

Jakmile mladík vztekle odešel, nasadil strážný Carey ostrý výraz. „Hlavně mi neříkejte, že je ve městě.“

„Není,“ odpověděla jsem a vydechla úlevou. „Ale jinak opravdu nevím, kam se schoval. Jenom, že je hodně daleko.“

„Měla byste odjet za ním.“

Ucítila jsem, jak se mi sevřela hrud. „Snažím se, pane.“

„Tak se snaž víc. K podobným scénám bude docházet čím dál častěji. Pan Wilhelm měl spoustu přátel, a ti nezapomněli.“ Strážný Carey najednou vypadal velmi unaveně. „Podívejte, já vás mám rád. Opravdu. Jste chytrá. Mluvíte naším jazykem. Ale já nejsem hlupák. Slyšel jsem o dívce, která chytá zloděje v sirminicijské čtvrti. To rozhodně není nic špatného, ale jednou by se jí to mohlo vymknout z ruky. Stejně jako jejímu bratrovi.“

„Lonzo...“

„Už ani slovo. Sir Wilhelm byl padouch, šlechtic nešlechtic. A možná si to všechno zasloužil. Ale čím méně toho budu vědět, tím líp.“

Strážný Carey sraštil čelo, protože se mu cosi vybavilo. To on našel Isabelu, Sirminičanku, kterou sir Wilhelm zneužíval, aby uspokojil své zvrácené choutky, a kterou pak odhodil do řeky. Pravda, Lonzo měl v úmyslu vymlátit z něj duši, ale zabít ho? To už musela být nešťastná náhoda. Většinu členů městské stráže podrobnosti nezajímaly, protože šlo o Sirminičanku. Strážného Careyho však zajímaly, a tak když se

začaly objevovat důkazy proti Lonzovi, mnohokrát se tvářil, že je nevidí.

„Zmizte odtud. Máte na víc.“ Smutně se na mě usmál. Byl to jediný člen hlídky, který se ke mně choval jako k sobě rovné. Jediný, který se vůbec pokusil se mnou mluvit mým jazykem. „A neberte to zle, když teď řeknu, že doufám, že už se naše cesty nikdy nestřetnou.“

Bez jediného dalšího slova se vydal po schodech dolů a brzy zmizel v davu na ulici. Mně ještě chvíli trvalo, než jsem se sebrala, a pak jsem znovu vykročila do katedrály. Onen mnich stál celou dobu u dveří a byl svědkem celého výstupu. Neřekl ani slovo. Tvář měl zcela zakrytou kápí, ale když jsem kolem něj prošla dovnitř, otočil hlavu a zjevně mě sledoval.

Můj otec v kostelech rád tajně uzavíral obchody. Nikdo by to nečekal. Během dne se do téhle velké katedrály, jedné z největších v Osfru, chodila modlit jen hrstka lidí. Všichni seděli s vážnými tvářemi na vyhlazených dřevěných lavicích a hlavy měli sklopené, nebo upírali zrak přímo před sebe na sochu zářivého anděla Kyriela umístěnou nad oltářem. Kněz ve zlatém a bledě zeleném rouchu mlčky zapaloval svíčky na oltáři a ve vzduchu se vznášela vůně včelího vosku a pryskyřice.

Přelétla jsem pohledem hlavní loď katedrály a našla osobu, kterou jsem hledala. Nenuceně jsem se vydala k ní a posadila se vedle, aniž bych navázala oční kontakt, jako bych si tuhle lavici vybrala náhodně. Dřevo pode mnou zavržalo a já jsem málem kýchla, tak pronikavá byla mužova drahá bylinná kolínská.

Sklopila jsem hlavu a dotkla se prsty nejprve obočí a pak srdce. „Chvála Urovi, stvořiteli ducha i těla,“ zašeptala jsem. „Chvála jeho šesti zářivým andělům, ochráncům věřících.“

„Chvála jim,“ zopakoval muž vedle mě.

Zvedla jsem hlavu a upřela pohled na zářivého Kyriela. Anděl držel pozlacený meč a štít, jako by byl připravený bránit lidstvo před šesti zbloudilými anděly. Mě však ve skutečnosti zajímal kněz, který na okraji mého zorného pole zapa-

loval svíčky. Když zapálil i poslední, odebral se do malého výklenku a poklekl k modlitbě.

Jakmile jsem si byla jistá, že se do ní zcela zabral, sáhla jsem do kapsy a vytáhla malý složený papírek. Obezřetně jsem ho položila na lavici mezi sebe a svého společníka. Ten si lístek po několika vteřinách vzal a schoval ho do kapsy kabátu.

„Jsou tam jména deseti alanzanů, kteří žijí v Mysu, tedy alespoň na jaře ještě žili,“ zašeptala jsem. „Určitě je jich tam víc. Tihle vám ale stačí, spojí vás s ostatními. Musíte se je naučit nazpaměť a ten lístek hned spálit.“

Zvedl hlavu. „Vím. Nedělejte ze mě hlupáka.“

Všude kolem byla ve stěnách mozaiková okna a v nich duhovými barvami vyobrazení další andělé. Žádného z nich zřejmě nezajímalo, že vedle mě sedí kacír. Ani Kyriel neskočil ze zdi s taseným mečem. Klenba katedrály se nám nezřítila na hlavu. Uros nás nezasáhl bleskem seslaným z nebes. *Třeba alanzané nejsou kacíři, uvažovala jsem v duchu. Třeba jdou tou správnou cestou, a kacíři jsou ortodoxní věřící, kteří postavili tuhle katedrálu. Nebo se možná mylí všichni.*

Konečně jsem otočila hlavu a pohlédla svému společníkovi do očí. V šeru vypadaly spíš šedé než modré, ale ani nedostatek světla nedokázal skrýt jiskřičku touhy, která v nich hrála. Cedric Thorn byl výjimečně pohledný muž. Nebyl to zrovna můj typ, ale i tak se na něj pěkně dívalo. Já jsem dávala přednost poněkud drsnějším chlapům. Chlapům, kteří si tak očividně nedávají záležet na svém zevnějšku.

„Nedělám z vás hlupáka, ale v sázce jsou lidské životy.“

Zvážněl. „Věřte mi, že to vím. Děkuji. A tady je něco pro vás.“

Když sáhl do kabátu, zrychlil se mi tep. Rychle se rozhlédl a pak vytáhl ruličku papírů. Nenápadně ji položil mezi nás. „Vaše smlouva. Přijetí k Třpytnému dvoru. A lístek do Adorie.“

„Adorie,“ opakovala jsem a sevřela papíry v ruce. Alan-

zané, které jsem znala, mi přísahali, že tenhle muž drží slovo, ale já jsem až do této chvíle pochybovala, jestli svou část dohody dodrží. Mnoho Osfridanů experimentovalo s alanzanskou vírou. Spousta jich brzy ztratila zájem a pak ochotně udala skutečné věřící.

„Trochu jsem se poptával,“ řekl se stále vážnou tváří, „ale obávám se, že vám nebudu schopen pomoci bratra najít, až tam připlujeme. Jména sluhů se někdy vůbec nezapisují. A i když ano, dostat se k takovým záznamům by znamenalo mít známého celníka, nebo mít dost peněz a nějakého podplatit. Já nemám ani jedno.“

„Třeba je bude mít můj manžel.“ *Manžel.* To slovo znělo zvláště, když jsem ho vyslovila.

„Jste si jistá, že to chcete takhle? Že chcete manžela?“

Dívala jsem se na své ruce, v nichž jsem stále svírala ruličku papírů, a cítila jsem na sobě Cedrikův pohled. Jeho uhlazené vystupování a stylové oblečení byly svůdné. Byl sice krásný, ale ne hloupý.

Co jsem vlastně chtěla? Chtěla jsem do Adorie. Chtěla jsem najít Lonza. Chtěla jsem žít daleko od války a korupce, které nyní zmítaly zemí, v níž jsem se narodila. Mohli mi bohatý manžel a nová země tohle všechno zaručit? Ne, ale budu mít větší šanci, než kdybych zůstala tady, kde jsem byla jen dalším hladovým uprchlíkem ve městě, které nás všechny nenávidělo.

„Chci manžela,“ potvrdila jsem. Byla to jen malá cena za všechny jiné výhody. Dodržím smlouvu a stanu se něčí ženou. Když už nic, tak si aspoň budu moct vybrat, s kým budu spát, místo aby to za mě udělal otec.

Jako by mi Cedric četl myšlenky, poznamenal: „Váš otec byl skvělý chlap. Teda aspoň podle toho, co jsem slyšel. Zachránil spoustu lidí před stíháním. Obětoval tomu život. Musíte na něj být pyšná.“

„Ano,“ odpověděla jsem automaticky.

„A já vím, že chcete pokračovat v jeho odkazu. Víím, že jste se tady snažila chránit lidi. Je to šlechetné. Je to nádher-

né. Ale... jak bych to řekl... no. Budete se muset trochu usadit. Nejen s manželem, ale obecně.“

„Já vím.“

„Už se nebudete moct tajně toulat.“

„Já vím.“

„A už žádné rvačky v zapadlých uličkách.“

„Já vím.“

„Už žádné dýky pod krkem.“

„Cedriku, teď děláte hlupáka vy ze mě.“ Kdybychom nebyli v katedrále, zařvala bych to na něj. „Budu v té vaší škole hotovým vzorem dobrých mravů. Než ji dokončím, bude ze mě vzdělaná a noblesní dáma. Dovolím vám, abyste mě vystavovali na všech těch vašich večírcích a budu nosit nádherné šaty, o kterých pořád básníte.“ Sklopila jsem oči ke svým obnošeným šatům plným skvrn. „Tohle mi vlastně ani nebude vadit. Ani studium.“ Mé vzdělávání ukončila válka v Sirminicii.

Cedrikovi se vrátilo původní nadšení. Na sebeovládání bude muset ještě zapracovat. „Vím, že vaším cílem je Adoria, ale snažte se užít si i cestu k ní. Nebude to tak hrozné.“

„Ani pro Sirminičanku?“ zeptala jsem se významně.

Z tváře mu zmizel zářivý úsměv. Považovala jsem za špatné znamení, že z něj okamžitě nevyletěla všechna ta krásná ujištění, kterými tak přirozeně prodával své zboží. „První rok strávíte v Osfridu. I když budete bydlet v jedné z našich vesnických usedlostí, tak... no, asi budete čelit stejným předpoklům, s jakými jste se setkala ve městě. Adoria je tolerantnější. Někdy. Ale vy si je získáte. Poznejí, jaká skutečně jste.“

Po téměř dvou letech strávených v hlavním městě Osfridu jsem byla trochu skeptická, ale nedala jsem to na sobě znát. Postavila jsem se. Kněz právě skončil a blížil se k nám. „Děkuju,“ zašeptala jsem. „Tohle pro mě znamená úplně všechno.“

Cedric si poklepal na kapsu. „A pro mě zase tohle.“

„Nechodte ven hned za mnou,“ upozornila jsem ho. „Chvilku počkejte.“

„Já vím, já vím. Už zase ze mě děláte hlupáka.“

Vyšla jsem z katedrály a při pohledu do jasného odpoledního slunce jsem musela přimhouřit oči. Hluk Osfra uprostřed rušného dne byl po klidu v katedrále zdrcující. Město přede mnou překypovalo životem. Na dlažebních kostkách klepaly podkovy koní a drnčela kola vozů a do toho prodávající hlasitě vychvalovali své zboží. Mezi tím vším se prodírali pěší. Někteří mířili na konkrétní místo, jiní jen bloumali sem a tam a žebrali o jídlo či práci. Nad vším se tyčily vysoké kamenné domy a jejich temná vážnost jako by byla pomníkem historie Osfra.

Osfro je staré město, pomyslela jsem si. Všechno je v něm zaběhnuté. Pro mě tady není místo. Lonzo to pochopil, když odplul do Adorie. Když mě tu nechal.

Dveře katedrály hlasitě zaskřípaly a já jsem užasla, protože se v nich objevil Cedric. „Měl jste počkat,“ obořila jsem se na něj vyčítavě.

„Zapomněl jsem vám říct, kdy odjždíme na usedlost.“ Nasadil si na kaštanové vlasy apartní hnědý klobouk a pokusil se zakrýt si dlaní oči před sluncem. „Za čtyři dny. Počkejte na hranici Sirminicijské a Mostní čtvrti, hned vedle tržiště. Vyzvedneme vás tam s otcem okolo prvního zazvonění.“

„Určitě proti mně nebude váš otec nic namítat?“

„Nemůže. Dovolil mi najmout dvě dívky. Tak jsem si je vybral, dá se říct. U té druhé musím ještě dořešit nějaké dokumenty.“ Cedric mluvil naprosto klidně. Vzhledem k tomu, že přijal náboženství, jehož stoupenci často končili ve vězení a na popravišti, otcův hněv pro něj zřejmě nepředstavoval větší problém.

„Najmout? Hodláte tuto dívku zavést na cestu hříchu?“

Oba jsme se s Cedrikem prudce otočili, abychom odhalili autora téhle mrzutě vyřčené poznámky. Před námi stál Vaie-lův mnich. Opíral se o oblouk lemující vchod do katedrály a v ruce svíral v kůži vázaný výtisk *Odkazu andělů*. Byl téměř celý ukrytý ve stínu. Zmocnila se mě panika, ale když jsem si v duchu přehrála náš krátký rozhovor, poněkud jsem se

uklidnila. Ani jeden z nás neřekl nic o kacírství. Rozhovorem o Třpytném dvoře jsme se nevystavili žádnému nebezpečí.

„Ne, bratře,“ odpověděl Cedric uctivě. Mniši nebyli duchovními vůdci jako Urovi kněží, ale lidé se k nim chovali se stejnou vážností pramenící z jejich naprosté oddanosti studiu víry. „Právě naopak. Odjíždí se mnou do Třpytného dvora.“

Třebaže jsem neviděla mnichovi do tváře, podvědomě jsem věděla, že na mě zírá a mračí se. „Do Třpytného dvora? Takhle ten svůj hanebný podnik nazýváte? Žiji sice odloučen od tohoto světa, ale vím, jak se v něm věci mají. Muži si Sirminičanky *najímají* velmi často, zneužívají jejich nezáviděníhodné situace a nutí je k ohavným činům. Tebe jsem už dnes viděl, dívko. Viděl jsem, jak tě vyslýchal jeden ze strážných.“

„Jen jsme si povídali. Nic špatného jsem neudělala. A Třpytný dvůr je velmi vážený podnik.“ Snažila jsem se mluvit klidně a s pokorou. Rozhodně jsem nechtěla, aby na mě znovu strhnul pozornost městské hlídky. „Budu docházet na hodiny etikety a příští rok si najdu manžela v Adorii.“

„A ne jen tak nějakého manžela,“ dodal Cedric vychloubačně. „Seznámí se s těmi nejbohatšími a nejvlivnějšími svobodnými pány ve městě. S muži, kteří v Novém světě vydělali jmění a touží po stejně vznešené manželce, jaké podnik mé rodiny dodal už mnohým jiným.“ Použil stejná slova, jako když jsme se poprvé potkali. Napadlo mě, že jeho obchodnické já musí být velmi silné.

Následovala chvíle ticha, během které se mnich nad jeho slovy zamýšlel. Pak se zeptal: „V jakém městě?“

„V Mysu Vítězství. V kolonii Denham.“ Cedric se nepřestával usmívat, ale přešlápl z nohy na nohu a prozradil tak, že znervózněl. Vzhledem k lístku, který měl v kapse, se nebylo čemu divit. Představitelé církve chtěli, aby byli osfridští občané, kteří konvertovali, exemplárně potrestáni. Popravy na šibenici byly v poslední době běžné.

Když mnich ani teď neodpověděl, založila jsem paže na prsou a upřela pohled do jeho tváře, stále skryté pod kápí.

Doufala jsem, že se mi dívá do očí. „Milý bratře, oceňuji tvou starost o mě. A máš pravdu, zoufalé dívky, které nemají jinou možnost, se skutečně uchylují k zoufalým řešením. Já k nim však nepatřím.“

„Nejste zoufalá?“ zeptal se a jeho hlas zněl na svatého muže nečekaně ostře.

„Mám možnost volby. A když se mi žádná nenabízí, najdu si nějakou vlastní. Nikdo mě k ničemu nenutí,“ vyhrkla jsem trochu ostřeji, než jsem původně zamýšlela.

„Tomu věřím. A lituji každého, kdo by se o to pokusil.“ Přisahal bych, že se hluboko pod kápí usmívá. „Hodně štěstí, slečno.“ Otevřel dveře katedrály a zmizel v jejím nitru.

Cedric si oddechl. „Tohle mohlo skončit mnohem hůř. Myslím, že jste se mu líbila.“

„Těmhle se nelíbí nic jiného než jejich studium.“

„Nemohl z vás spustit oči,“ dobíral si mě.

„Vždyť mu do očí vůbec nebylo vidět! A teď se běžte naučit jména, která jsem vám dala. A nezapomeňte je spálit.“

Cedric odpověděl příkývnutím a vydal se dolů po kamených schodech. „Uvidíme se za čtyři dny.“

Zůstala jsem stát a dívala se na město, které jsem hodlala opustit. Utekla jsem do něj před válkou, ale necítila jsem se k němu ničím vázaná. Naučit se být uhlazenou dámou v jakémsi vesnickém sídle znamenalo jisté zdržení na cestě k Lonzovi, ale jsem přece člověk. Chtěla jsem spát v čisté posteli, ne na podlaze spolu s dalšími uprchlíky. Chtěla jsem znovu jídlo třikrát denně. A chtěla jsem mít zase knihy.

„Za čtyři dny.“ Cítila jsem, jak se mi zvedají koutky úst. „Čtyři dny, a začne mi nový život.“

KAPITOLA 2

KDYŽ JSEM CEDRIKOVI SLÍBILA, ŽE SE BUDU CHOVAT slušně, myslela jsem to vážně. *Chtěla jsem* se chovat slušně. Tahle příležitost pro mě i pro Lonza znamenala hrozně moc, nemohla jsem si dovolit ji promarnit. A navzdory všemu násilí a nebezpečí, které jsem v životě viděla, jsem se opravdu nevyžívala v konfliktech. Toužila jsem po řádu. Po míru.

Když jsem se tedy po šesti měsících pobytu ve Třpytném dvoře ocitla v situaci, v níž jsem mířila jinému člověku na hrdlo hrotem dýky, neměla jsem z toho ani trochu radost.

„Slyšíš mě?“ křičela jsem. „Ještě jedno slovo, jediná zmínka o tomhle, a budeš toho do konce života litovat!“

Má soupeřka, Clara Hayesová, odpověděla vzdorovitým úšklebkem, i když v očích jsem jí četla nejistotu. Bylo těžké cítit se přehnaně sebevědomě, když vás někdo tiskl k venkovní stěně domu nožem téměř zapíchnutým do hrdla. Kolem nás vytrvale padal déšť, ale já jsem vnímala jen ženu před sebou, nikoli promočené vlasy a noční košili.

„Pravda bolí, co?“ odsekla.

„Není to pravda, a ty to víš. Celé sis to vymyslela.“

„Ale zní to věrohodně.“ Clara se pokusila pohnout, byť nepatrně, ale já jsem ji držela přišpendlenou ke zdi. „Proč jinak by si do domu pouštěl Simku? Teda, pokud by to samozřejmě nebyla uklízečka. Asi se ti nemůžu divit. On je fakt nádherný. Ale až to zjistí jeho otec, jako omluva ti to stačit nebude.“

Nehnula jsem ani brvou. Dokonce jsem nejspíš ani nemrkla, což nebylo lehké, protože se mi do očí řinula voda. Clara byla doslova mojí zhoubou už od okamžiku, kdy jsme dorazily do domu U Modrého pramene. Přesně jak mi předpověděl Cedric, chovaly se ke mně některé z místních dívek se stejnými předsudky, jaké jsem znala z města. Zcela upřímně, Claře byla má minulost zřejmě ukradená. Jednoduše jen ráda někoho ponižovala. Potřebovala oběti. Já jsem byla vůči jejím vtípkům a posměškům imunní, ale tenhle týden zašla moc daleko, protože začala roznášet, že jsem si místo ve Trpýtném dvoře získala přes Cedrikovu postel. To mě hluboce zasáhlo, protože tím nechtěně probudila moje vzpomínky na dobu, kdy jsem byla nucena prodávat své tělo za různé výhody.

Jsi zbabělá krysa, Miro. Musíš se naučit dělat drsná rozhodnutí.

„Jeho otec se to nedozví,“ odpověděla jsem Claře. „Hlavně proto, že není co se dozvědět.“

„Komu myslíš, že bude věřit, tobě, nebo mně? Jasper ještě pořád zuří, že tě Cedric najal. A až se k němu dostane tohle... No. Neumím si představit, že tě tady nechá. Připravit nás na cestu do Adorie ho stojí hotové jmění. A naši nápadníci za svatbu s námi zaplatí ještě víc. Za tu cenu očekávají krásu, šarm, vzdělanost... a počestnost.“

Sklonila jsem se k ní. „Krásu? Máš pravdu, ta je důležitá. Tady, v Adorii, všude. Bylo by mi moc líto, kdybys o tu svou přišla.“

Z tváře jí zmizel úsměv. „Co... co tím myslíš?“

„Myslím tím, že jestli o mně nepřestaneš roznášet lži a nezačneš všem říkat pravdu, zničím tě, teda tvoji tvář.“ Abych dodala svým slovům váhu, přesunula jsem hrot dýky na její tvář. „Zničím všechny tvoje šance, že bys kdy v Adorii nebo kdekoli jinde mohla najít manžela. Když ty mi zničíš pověst, maximálně mě vyhodí. Ale když já tobě zohavím tvář? To spolehlivě odradí všechny nápadníky, bohaté i chudé.“

Zalapala po dechu. „To by sis netroufla!“

„Chceš mě odsud nechat vyhodit. Copak mám co ztratit? Stačí, když se ti jednou v noci vplížím do ložnice a...“ volnou rukou jsem sekla do vzduchu.

„Řeknu o tom paní Mastersonové!“

„Přeju hodně štěstí, až jí to budeš dokazovat.“ Pustila jsem ji a couvla. „Tak co? Pochopila jsi to všechno? Víím, že ti můj přízvuk občas dělá potíže.“

Clara místo odpovědi prudce šklubla dveřmi od kuchyně, kterými jsem ji sem prve přitáhla, vztekle prošla a pak jimi za sebou praštila. Zahlédla jsem však ještě její výraz. Vyděsila jsem ji.

Zhluboka jsem se nadechla a opřela se o dům. S překvapením jsem si uvědomila, že se chvěju. Skutečně jsem právě vyhrožovala dívce, že ji zohyzdím, jestli o mně bude roznášet klepy? Neměla jsem v úmyslu svou výhrůžku splnit, ale i z tohotohle pokusu zastrašit ji jsem si připadala ničemná.

Udělal jsi, co jsi musela, Miro, řekl mi vnitřní hlas silně. Musíš se dostat k Lonzovi. Nemůžeš riskovat, že tě odtud vyhodí kvůli pomluvám nějaké slečinky. A v sázce není jen tvůj osud. Cedric se potřebuje dostat do Adorie stejně jako ty.

Pochybovala jsem, že by Jasper Thorn věřil, že všechny jeho dívky jsou panny, ale choval se tak, aby tomu věřili ostatní. Musel si chránit reputaci. Nemazlil by se s nikým, kdo by pošpinil jeho „zboží“, dokonce ani se svým synem.

Narovnala jsem se a zastrčila starou dýku zpátky do kapsy. Stejně byla tak tupá, že bych s ní nic nerozřízla, natož něčí tvář. Teď jsem se musela vrátit dovnitř, než si někdo všimne, že tam nejsem. Takhle pozdě jsme ven nesměly, a kdyby navíc paní domácí zjistila, že jsem úplně promočená, bylo by to ještě horší.

Vzala jsem za kliku od dveří do kuchyně, ale nic se nestalo. Ještě několikrát jsem zatahala, abych se ujistila, že není zaseklá, ale pak jsem zaúpěla.

Clara mě venku zamkla.

„Ne, ne,“ zašeptala jsem a rozběhla se ke dvojitému skleněným dveřím rovněž v zadní části domu. Vedly do salónku

a byly rovněž zamčené. Zkusila jsem okno. Zamčené. Přeběhla jsem zpátky ke dveřím do kuchyně a znovu zalomcovala klikou. Nic. Co kdybych zaklepala? Měla jsem uvnitř i kamarádky. Třeba bude některá poblíž kuchyně a pustí mě dovnitř. Stejně tak by ale poblíž kuchyně mohla být i paní Mastersonová.

„Vypadáte, že potřebujete pomoc.“

Prudce jsem se otočila a ze tmy zahrady se vynořila postava. Byl to muž, poněkud shrbený, a na sobě měl potrhané a příliš velké šaty, které byly ještě víc promočené než moje. Nejdřív jsem si myslela, že se na náš pozemek dostal nějaký vandrák, ale pak jsem si uvědomila, že dneska je den, kdy chodí pošta. Dokonce jsem měla pocit, že jsem podobně shrbeného muže viděla mezi dělníky, kteří přivezli z vesnice zásoby. I tak jsem se přitiskla ke dveřím a připravila se na ně zabušit, a riskovat dokonce i hněv paní Mastersonové. Ruku jsem pomalu posouvala ke kapse s nožem.

„Uklidněte se,“ řekl muž chraplavým hlasem. Jeho přízvuk mi připomínal Ingrid, dívku, která pocházela z jihozápadní části Osfridu nazývané Planiny. „Neublížím vám. A kdyby ano, klidně mě můžete tím nožem pořezat na tváři.“

„Vy jste to slyšel?“ zeptala jsem se.

Byla jsem ráda, že tma a déšť skryly, jak se červenám. Neuvědomila jsem si, že mám publikum.

Díky slabému světlu vycházejícímu z oken jsem toho moc neviděla a mužovu tvář z velké části zakrýval klobouk se širokým okrajem. Rozeznávala jsem jen dlouhé neupravené černé vousy a spoustu jizev na hrubé kůži.

„Nebudte z toho tak smutná, slečno. Byla to dobrá výhrůžka a zněla jste hodně přesvědčivě. Až na to, že to nebude fungovat.“

Vzteky najednou zatlačil všechny obavy do pozadí. „Jak jste na to přišel? To jste poznal z pětiminutového rozhovoru? Jste na to nějaký expert, nebo co?“

„Na takové věci? Ano, na to jsem expert. Vyděsila jste ji. Ale ne dost, jinak by vás tady nezamkla. Měla čas se uklid-

nit a teď se snaží odhadnout, jestli blufujete. Nakonec sama sebe přesvědčí, že pořezat jí obličej nedokážete.“ Významně se odmlčel. „Nebo ano?“

„Já... já nevím,“ zalhala jsem. Teď jsem ve tmě téměř rozeznávala jeho černé oči. Jejich pohled mě doslova probodával.

„To byste asi měla vědět,“ namítl. „Nevyhrožujte něčím, co nedokážete splnit.“

Řekl to tak povýšeným tónem, že jsem vzdorovitě zvedla bradu. „Děkuji vám za názor, ale pokud mě nyní omluvíte, měla bych se vrátit dovnitř.“

„A jak? Dveře...“ musel si odkašlat. „Dveře jsou zamčené.“

„To je můj problém.“

Znovu zakašlal. Nebo se možná smál. „Ano, to je. A já vám ho pomůžu vyřešit.“

Ze záhybů širokého pláště vytáhl cosi, co vypadalo jako malá peněženka. Když ji otevřel, spatřila jsem několik tenkých kovových nástrojů různé délky. Některé byly jednoduše rovné, jiné měly na konci háček, nebo byly trochu zahnuté. Chvilí si je v tom slabém světle vycházejícím z okna prohlížel a natáčel hlavu tak, že jsem na okamžik zahlédla jizvu ve tvaru hvězdy na jeho levé tváři a malý kroužek na kraji ušního boltce.

„Vy chcete ten zámek vypáčit?“ zeptala jsem se. Déšť slábl a já jsem si ohrnula z čela prameny promáčených vlasů.

Ani nezvedl hlavu a dál se probíral nástroji, ovšem jeho hlas zněl překvapeně: „Jak to víte?“

„No... protože máte v rukou šperháky.“

„Tak jsem to... to je jedno. Jestli jste tak chytrá, asi mě nepotřebujete.“ Vypadalo to, že chce tašku znovu zavřít.

Natáhla jsem ruku k jeho paži a pak ji stáhla. „Ne, počkejte. Potřebuji vás. Šperháky už jsem viděla, ale svoje nemám.“

Chvilí čekal, možná proto, abych se začala bát, a pak taštičku znovu otevřel. Vybral nástroj s háčkem na konci a zastrčil ho do klíčové dírky. Několikrát s ním rychle pohnul

a pak jsem uslyšela cvaknutí. Narovnal se, jak mu to jen tělo dovolilo, a prohlásil: „A je to.“

„Na první pokus.“

„Tohle je hodně běžný zámek.“ Zasunul nástroj zpátky na místo. „Není to vždycky tak snadné. Někdy musíte poslouchat. Vnímat, co dělá mechanismus uvnitř.“

Sáhla jsem po klice. „Tak vám děkuji. Pomohl jste mi.“

„A mohl bych vám pomoci víc? Chcete, aby vám ta holka dala pokoj? Nechodte na ni hrubou silou. Ta někdy funguje, ale skutečnou moc mají informace.“

Spustila jsem ruku z kliky podél těla. „Jak to myslíte?“

„Tak má přece nad vámi navrch, ne? Díky informacím.“

„Díky informacím ne. Díky pomluvám. Není to pravda. Nikdy jsem...“

„Tím jenom dokazujete, co jsem řekl,“ skočil mi do řeči. „Jenom si uvědomte, jak vás rozhodila obyčejná slova. Udělejte to s ní stejně. Taky musí mít nějakou minulost. Všichni jsme něco provedli. Odhalte ji, a budete to vy, kdo nad tou druhou získá moc.“ Vytáhl tašku se šperháký. „A tohle si vezměte. Pomůže vám to dostat se na místa, kde byste neměla být. Tam najdete své odpovědi.“

Nevzala jsem si ji. „To nemůžu přijmout.“

„Doma mám ještě tři sady.“ Vtlačil mi nástroje do ruky a otočil se. „Ale teď musím jít najít chlapy, než se vrátí do vesnice. Držím palce, ať se nedostanete do problémů.“

Muž se odšoural do tmy a nechal mě stát s taškou šperháků u odemčených dveří. Najednou jsem cítila ohromné nutkání zavolat ho zpátky a zeptal se ho, proč mi pomohl, aniž by za to cokoli čekal. A k čemu mu vůbec bylo tolik sad šperháků? Nakonec jsem však tiše vklouzla do kuchyně a nahoru do svého pokoje.

Tamsin, jedna z mých spolubydlících, byla zabraná do psaní dopisu a mou na kost promočenou osobu okomentovala prostým konstatováním: „Nechci to vědět.“

Naše druhá spolubydlící, Adelaide, byla natažená na posteli a četla si, ovšem nyní se prudce posadila. „Ale já ano! Šmarjá, Miro. Co se ti stalo? Vždyť jsi prakticky nahý.“

Podívala jsem se na sebe a uvědomila si, že není tak daleko od pravdy. Promáčenou noční košili jsem měla na mnoha místech přilepenou na tělo. Rychle jsem se zabalila do přikrývky a doufala, že venku byla taková tma, že toho ten dělník moc neviděl. „Ále, nic zásadního. Jenom jsem zůstala nešťastnou náhodou zamčená venku.“

Tím jsem znovu upoutala Tamsininu pozornost. Té neuniklo skoro nic. „Kdo ti to udělal? Clara?“

„Na tom nezáleží. Nech to plavat,“ odpověděla jsem a ždímalma si černé vlasy. Clařiny pomluvy se k mým spolubydlícím ještě nedonesly a já jsem doufala, že to tak zůstane.

„Jasně že na tom sakra záleží.“ Když se Tamsin rozvážnila, měla sklony vracet se ke svému dialektu z tržiště. Paní Mastersonová by se zděsila. „Víš, jaké bys měla potíže, kdyby tě tam venku někdo načapal? Paní Mastersonová by si určitě myslela, že jsi ztratila hlavu, zamilovala ses do nějakého muže a tajně se s ním scházíš.“

Adelaide se zasmála a svalila se zpátky na postel. „Na to by asi neskočil nikdo.“

„Neber všechno na lehkou váhu,“ opáčila Tamsin ostře.

„Neberu! Ale já si prostě neumím představit, že by Mira ztratila hlavu kvůli čemukoli, natož kvůli muži. A hlavně, kde by, dobrý bože, nějakého našla? Jediní chlapi, které jsme tady viděli, jsou Thornovi a pár učitelů. A ti sem skoro nechodí. Než se dostaneme do Adorie, nebudeme si ani jedna pamatovat, jak vlastně s muži mluvit. Paní Mastersonová by nám jich měla pár sehnat, abychom si to mohly procvičit.“

Adelaide si dělala legraci, ale Tamsin vzala její slova vážně. Vždycky byla připravená chopit se příležitosti. „Opravdu by nám pomohlo, kdybychom mohly být s muži častěji. Divím se, že nás to ani jednu nenapadlo dřív. V kostele budou zítra chlapi z vesnice. Třeba bychom mohly zkusit promluvit si s nimi. Získala bych tím náskok.“

„Ty jsi tím svým náskokem posedlá,“ poznamenala Adelaide.

„Aspoň mi jde o to, jak dopadnu.“ Tamsin trhla hlavou

a přehodila si vlnu zrzavých vlasů přes rameno. „Upřímně, ty jsi třeba za ty roky, co jsi pracovala ve šlechtickém domě, vůbec nic nepochytila. Měla bys z nás být nejlepší.“

Adelaide se zazubila. „Kdybych byla, uškrtila bys mě ve spánku. Nejsem nejlepší, protože mám pud sebezáchovy.“

„Tak tedy aspoň druhá nejlepší,“ odfrkla Tamsin podrážděně.

Usmála jsem se, protože se obě dostaly do svých typických rolí a úplně zapoměly na Claru. Nějakou náhodou se stalo, že jsem sdílela pokoj s tou nejambicióznější dívkou v domě a také s tou nejméně ambiciózní. Už od prvního dne bylo zjevné, že Tamsin si jde tvrdě za svým cílem a nehodlá si to od nikoho nechat překazit. Studovala a pracovala na sobě mnohem tvrději než všechny ostatní. Bedlivě zkoumala každický detail všech kolem sebe a zjišťovala, jak a co by mohla využít na své cestě ke slávě.

A Adelaide? Ta proplouvala světem úplně jiným tempem. Nikdy jí nebylo zatěžko usmát se a sršela vtípky na každém kroku. Uměla si každého získat přirozeným šarmem a dokázala se snad ze všeho vymluvit. To se zejména v případě instruktorů ukázalo být jako velmi užitečné, protože Adelaidiny výkony byly rozporuplné. Někdy vyloženě vynikala. Jindy úplně vyhořela. Ani z jednoho si nic nedělala.

A já jsem je měla ráda obě stejně.

Obě byly svým způsobem silné. Jedna neustále plná odhodlání a druhá tak uvolněná a hravá, až to vypadalo, jako by každým dnem protančila. A já? Já jsem byla prostřednice, ta, která je držela v rovnováze.

Ráno jsem se probudila s novou energií. Clařiny pomluvy už mě tížily několik dní a já se nemohla dočkat, až uvidím, jaký efekt měla moje včerejší malá „domluva“. Tamsin si během oblékání všimla, že má na šatech skvrnu, kterou jsem neviděla ani já, ani Adelaide. Tamsin se však dostala do krizového režimu a nám se s Adelaide podařilo výjimečně nastrojít dříve. Nechali jsme ji čistit si neviditelný flek a sešly jsme do vstupní haly, kde už ostatní dívky čekaly na kočáry, které nás měly odvézt do vesnice.

Cedric se motal kolem ostatních dívek, ale když spatřil nás dvě, rozzářil se. Obvykle zůstával v Osfru kvůli škole, ale občas pro svého otce všechny domy objížděl, protože Charles Thorn – Jasperův bratr a spolumajitel Třpytného dvora – se rozhodl zůstat v Adorii. Já jsem si Cedrika oblíbila pro jeho nefalšovaný zájem a starost o všechny dívky, a navíc jsem si ho vážila, protože jeho oddanost alanzanům ani v nejmenším neochabla.

Adelaide byla tou druhou dívkou, kterou získal pro Třpytný dvůr. V Jasperových očích byla samozřejmě mnohem lepší volbou. Nikdy jsem na ni nežářila, ale občas se dostavil pocit viny, že si měl Cedric místo mě najít někoho, kdo by byl víc jako ona. Dívku, za kterou by dostal vyšší odměnu. Navzdory nevyrovnaným výkonům v našich činnostech byla Adelaide prototypem *skutečné* osfridské dívky, po jaké muži v Adorii zřejmě touží. Světlá pokožka, modré oči, zlatohnědé vlasy. Dokonalý jazyk. Bezbřehý šarm.

„Jedeš s námi, nebo odjíždíš?“ zeptala jsem se. Cedric byl schopen absolvovat celou klasickou bohoslužbu, samozřejmě jako zástěrku, ale kdykoli mohl, vyhnul se jí. Uros na počátku času stvořil dvanáct andělů a pravověrní věřili, že šest z nich sešlo z cesty. Alanzané však stále uctívali všech dvanáct a nelíbilo se jim, když na mši někdo kázal o tom, že polovina z nich jsou ztělesněním zla.

„Odjíždím.“ Plácnutím na kufr vedle sebe dodal potřebné vysvětlení. „Ale víš, že mi všechny budete chybět.“

„To není fér,“ řekla mu Adelaide a předstírala – hodně mízně –, že je na něj tvrdá. „Ty se vrátíš do města a budeš si užívat zábavu, zatímco my budeme sedět na nudné mši.“

Pokusil se o stejně vážný výraz, zhruba se stejným úspěchem jako ona. „Pomůže to vašim duším.“

„Moje duše je v pořádku, děkuji za optání. Kdyby ti na ní skutečně záleželo, řekl bys paní Mastersonové, že spása je pro nás až na druhém místě. Na tom prvním je vysněný manžel, takže bychom udělaly mnohem lépe, kdybychom zůstaly doma a učily se.“

„Spása je až na druhém místě po manželovi?“ Cedric si v hrůze přitiskl dlaně na prsa. „Ale slečno Baileyová, to je strašné rouhání. Nechápu, jak jste na něco tak bezbožného vůbec mohla přijít.“

„Na to jsem nepřišla já,“ odpověděla Adelaide a konečně roztáhla pusy od ucha k uchu v úsměvu, který celou dobu potlačovala. „To tvrdí Tamsin pokaždé, když jdeme do kostela.“

Zasmála jsem se s nimi a pak si uvědomila, že jsem v pokoji zapomněla rukavičky, což byl nejméně v očích paní Mastersonové skutečný hřích. „Musím ještě pro něco nahoru. Šťastnou cestu, Cedriku.“

„Tobě taky.“ Lehce se mě dotkl na paži a pak se obrátil zpátky k Adelaide. Ve stejném okamžiku jsem zaslechla, jak se někdo zajíkl, čehož si ani jeden z nich nevšiml.

Otočila jsem se a spatřila, že to byla Rosamunde, dívka, kterou jsem měla docela ráda. Byla schovaná u zdi a šeptala si cosi se svou spolubydlící Sylvií. Když si dívky všimly, že k nim jdu, vytřeštily oči.

„Co se děje?“ zeptala jsem se jich důrazně.

„On ti sáhl na ruku!“ zajíkla se Sylvia.

„Takže je to pravda,“ zašeptala Rosamunde. „O tobě a o mladém pánu Thornovi.“

Potlačila jsem nutkání obrátit oči v sloup. „Ale no tak, snad mě znáte! Jak můžete věřit těm nesmyslům, co si Clara vymyslela? Jenom počkejte. Až s ní budete mluvit příště, sama vám přizná, že to není pravda.“

Dívky si vyměnily pohled. „Mluvily jsme s ní dnes ráno,“ řekla Rosamunde. „A nenaznačovala nic ve smyslu, že by to nebyla pravda.“

„Mluvila o tom Caroline,“ dodala Sylvia opatrně. „O tobě a... ehm, o něm.“

„A Clara to říkala taky?“ obořila jsem se na ni.

Rosamunde se zamračila. „Ne... Clara vlastně neříkala nic. Jenom poslouchala a kývala hlavou.“

„A usmívala se,“ dodala Sylvia. „Hodně.“

Začala jsem se kolem sebe rozhlížet. Hledala jsem Claru. Našla jsem ji na druhé straně haly, sledovala mě. Když se naše oči setkaly, ušklíbla se.

Doslova se mi zastavilo srdce. Ten shrbený muž měl pravdu. Clara si vsadila na to, že blufuju. Alespoň částečně. Sice už sama dál tu smyšlenou historku nešířila, ale ta si žila vlastním životem a ona ji nehodlala zastavit. Naopak, mlčením a úsměvy potvrzovala, že je pravdivá. Mně to stačilo, abych začala vážně uvažovat, že jí skutečně pořežu tvář.

Uklidni se, Miro, řekla jsem si. Není to žádná fanatička, která by se snažila zavraždit nějakého alanzana. Není to ani zloděj, který by se tě pokoušel přepadnout a okrást. Je to jenom hloupá holka. Nevšímej si jí. Máš ve svém životě jiné starosti.

Ano, to jsem měla. Jako třeba dostat se do Adorie a pomoci Lonzovi. Jenomže právě tohle mohly Clařiny lži snadno zhatit.

Skutečnou moc mají informace.

Cestou nahoru po schodech jsem si ta slova v duchu opakovala. Měl tajemný muž pravdu i v tomhle? Mohla jsem ji zastavit tím, že bych se dozvěděla něco z její minulosti? Nikdy jsem se nevyžívala ve špehování a plížení. Vždycky jsem chtěla řešit problémy tváří v tvář.

Taky musí mít nějakou minulost. Všichni jsme něco provedli.

Tamsin byla v našem pokoji téměř přichystaná a právě se v hlubokém předklonu obouvala. Vzala jsem si rukavičky a pak zůstala hledět na noční košili, kterou jsem včera večer nechala přehozenou přes židli, aby ushnula. Zapomněla jsem na šperháky, které jsem dala do kapsy. Chvilí jsem na noční košili tupě hleděla a pak, když se ke mně Tamsin otočila zády, jsem pro koženou taštičku rychle sáhla a schovala ji do kapsy u sukně. Bylo na čase zjistit, jakou moc mají informace.

Tamsin si uhladila šaty a pak se nečekaně rozesmála, když

se na mě podívala. „Ale, ale, ty jsi dneska ráno opravdu nezvykle vážná. Vypadáš, jako bys plnila nějaké poslání.“

Podařilo se mi nervózně usmát. Když jsem s ní vycházela ze dveří, odpověděla jsem: „Možná ano.“

KAPITOLA 3

POMLUVY JEŠTĚ NĚJAKOU DOBU KOLOVALY DOMEM, ale protože je Clara dál neposilovala, nakonec nějak vyšuměly. Clara je ovšem nikdy výslovně nepopřela a já jsem věděla, že pár dívek si o mně dál myslí jen to nejhorší. Jiným bylo jasné, že tohle je prostě Clařin styl, a když jim došlo, že je to jen další z jejich komplotů, pustily celou záležitost z hlavy. K Jasperovi ani k mým spolubydlícím se nic nedoneslo. Tamsin i Adelaide by si to s Clarou šly vyřídit a já jsem nechtěla, aby se do toho pletly.

Clara se mnou ale neskončila. Namísto pomluv vymyslela jiný způsob, jak mi udělat ze života peklo. Kradla mi vypracované úkoly. Podrážela mi nohy v hodinách tance. Neustále mě popichovala. Bylo to otravné, ale dalo se to skousnout.

Ani já jsem s ní ale neskončila. Tajně jsem začala experimentovat se šperháky. Občas jsem s nimi jen zkoušela, co dokážu. Jindy jsem cíleně hledala materiály, kterými bych mohla Claru vydírat. Nejtroufalejšího činu jsem se dopustila, když jsem se vloupala přímo do Clařina pokoje a prohledala jí věci. Nenašla jsem nic tajného, ale podařilo se mi otevřít šperkovnici s velmi komplikovaným zámkem. Měla jsem pocit, jako bych složila zkoušku.

„Dnes jsme v programu udělali několik změn,“ oznámila nám jednoho rána při snídani paní Mastersonová. Všechny jsme přestaly jíst a hleděly jsme na ni. Vždycky vypadala

impozantně, se šedivými vlasy pečlivě staženými dozadu a ostrými rysy. „Vaše běžné hodiny se ruší. Čeká vás soukromá schůzka s profesorem Brewerem, který rozhodne, na kterých konkrétních schopnostech byste měly v následujících hodinách jazyka zapracovat, abyste udělaly co největší pokrok. Ach, tedy všechny s výjimkou Adelaide. Vy k němu nepůjďte a dopoledne můžete strávit studiem.“

Adelaide se rozzářila, zřejmě proto, že vůbec neměla v úmyslu se vzdělávat. Profesor Brewer nás učil mluvit. Já jsem z nás byla asi jediná, která se nenarodila v Osfidu, ale spousta dívek měla nějaký místní dialekt, který byl mnohem horší než můj. Jestli chtěli Thornové našim nápadníkům dokázat, že se hodíme do vyšší společnosti, musely jsme mluvit jako dívky z vyšší společnosti. Adelaide byla hned po první schůzce s panem Brewerem ze všech dalších hodin omluvená. Její vybraná osfidština byla to jediné, čemu se za roky ve službě u urozené madam naučila.

„Po hodnocení pak budeme mít u oběda zvláštního hosta,“ pokračovala paní Mastersonová.

Ze snídaně jsme odcházely za hlasitého hukotu. Paní Mastersonová udržovala v domě přísný řád. K odchylkám prakticky nedocházelo. Většina dívek byla nadšená z představy, že nebudou mít klasickou hodinu, ovšem Tamsin to bylo podezřelé.

„Něco se děje,“ řekla mně i Adelaide. „Tohle není normální, takové narušení rutiny Třpytného dvora.“

„Vždyť nás přece hodnotí skoro pořád,“ připomněla jsem jí.

Tamsin zavrtěla hlavou. „Ale s profesorem Brewerem už přece soukromé lekce máme. Co může být zvláštního na téhle, že kvůli ní zruší celou výuku? A proč najednou potřebujeme zrychlit pokrok v jazyce? Máme před sebou ještě pět měsíců. To je spousta času opravit zásadní chyby a pak zapracovat na nuancích, abychom na adorijské gentlemany udělaly dojem. Říkám vám, že se děje něco divného.“

„A nejde spíš o to, že máš strach, jak dopadneš?“ zeptala

se Adelaide a nasadila svůj typický zlomyslný úsměv. Takových úsměvů uměla snad tisíc. „Obě mluvíte nesmysly. Prostě neříkej tak často *sakra*, Tamsin.“

Tamsin se neusmála. Celé dopoledne zůstala zamyšlená a prakticky se mnou nepromluvila, ani když jsme seděly před kanceláří profesora Brewera, v níž probíhala sezení. Jenomže Tamsin neuniklo nic, ani když byla takhle zabraná do sebe. Jako třeba že se do mě Clara znovu pustila.

„Určitě jsi nervózní, Miro, že? Když se na tebe člověk podívá, řekne si, že bys mohla být Osfridanka. Ale jakmile otevřeš pusku, není pochyb, odkud jsi. Strašně by mě zajímalo, jestli se Thornům někdy stalo, že na nějakou dívku nedostali ani jednu nabídku.“

„Sklapni, Claro,“ vyjela na ni Tamsin. „Ty taky pořád mluvíš jako lopata. Úplně vidím, jak z tebe opadává bláto. Jestli ses toho nezavila doted, tak už se ti to nepovede.“

Clara vypoučila oči, ale než stačila něco odseknout, zavolali její jméno. Zazubila jsem se, protože jsem měla radost, že se mi vrátila Tamsin, jakou jsem znala. To však netrvalo dlouho. Hned nato se znovu uzavřela do sebe a její bystrá mysl se snažila rozlousknout, o co tady vlastně jde.

Když přišla řada na mě, profesor Brewer doslova zářil. Okamžitě jsem se začala omlouvat za svůj přízvuk, ale zároveň jsem věděla, že patřím mezi jeho favoritky. Hned první den mi řekl, že má rád lingvistické výzvy. „Jste pro mě mnohem zajímavější než obyčejné dívky, které jen nadužívají výrazy jako *sakra*,“ řekl. „Nejsem si jistý, jak dlouho to ještě vydržím.“

Sedla jsem si naproti němu a usmála se, ovšem i po těch měsících jsem byla stále nervózní. „Asi nebude snadné zúžit všechny mé problémy na jeden či dva,“ poznamenala jsem.

Uchechl se. „To není pravda. Máte ze sebe horší dojem, než jaká je skutečnost. A vůbec si nemyslete, že Adoriané, kteří se tam narodili a vyrostli, jsou bez přízvuku. Naopak, mluví přímo děsně. Že se z vás snaží udělat skoro šlechtičnu, ještě neznamená, že takový bude váš budoucí manžel. Všichni

mluví jako lidé z Planin, jen hůř. Kladou přízvuk na špatné slabiky a provádějí nepochopitelné zlotřilosti s asimilací znělosti. Místo *na shledanou* třeba vyslovují *na zhledanou*.“

„Jenomže já bych stejně moc ráda mluvila jako rodilá Osfridanka.“

„Všechna gramatická i fonetická pravidla znáte z paměti lépe než kterákoli z místních dívek. Nyní už jde jen o praxi. Musíte opravit výslovnost hlásek, kterou máte zafixovanou ze svého mateřského jazyka. Naučit svá ústa vyslovovat ř a nekomolit samohlásky. Tohle procvičujte, kdykoli si na to vzpomenete.“ Jeho vyschlá tvář najednou vypadala zamyšleně. Kdysi byl profesorem na univerzitě, kam chodil i Cedric. „Jednou z věcí, která lidem pomáhá vylepšit si osfridštinu, je procvičování akcentů jiných evarijských jazyků.“

Oceňovala jsem, že řekl *evarijských* a ne kontinentálních, jako to dělala většina Osfridanů. Zároveň jsem brala jeho návrh s rezervou. „A jak by mi to mělo pomoci?“

„Když pochopíte rozdíly a problémy, které mají jiní mluvčí, získáte náhled na to, jak pracovat s vlastním jazykem. Až zase příští týden přijedu, přivezu vám o tom knihu.“ Mrknul na mě. „A taky jsem zvědavý, jak vám to půjde. Myslím si, že jste na jazyky větší talent, než si myslíte. Mám pocit, že jste se osfridsky naučila velmi rychle. Tady vás učí základy lorandijštiny, že ano? Ta má stejné ruvanské kořeny jako sirminicijština. Jsem přesvědčený, že s ní nebudete mít nejmenší problémy a kurz dokončíte velmi rychle.“

„Už jsem ho dokončila,“ odpověděla jsem.

Zasmál se a plácl se do kolena. „Vidíte? Jste talent.“

„Spíš podvodník. Když jsem byla malá, můj táta do Lorandie jezdil a něco mě s bratrem naučil.“

„Měla byste se ten jazyk naučit úplně. Přivezu vám i lorandijský slovník.“

„Děkuji, pane, ale myslím, že bych se spíš měla zdokonalit v jednom jazyce.“

Profesor Brewer se na mě laskavě podíval. „Vy to tam bez

problémů zvládnete, Miro. Opravdu bez problémů. Così mi říká, že jste pro takové místo byla stvořena.“

Adelaide se k nám znovu připojila u oběda. Ze všech dívek bylo cítit nové očekávání a všemi směry se šířily spekulace o tom, kdo by mohl být naším tajemným hostem. Paní Mastersonová počkala, dokud jsme se neusadily u stolu. Teprve pak nám to tajemství odhalila.

„Jedna z našich bývalých dívek se na léto vrátila do Osfridu a dnes se s vámi přijde podělit o zážitky. Čekám, že se budete chovat, jak nejlépe dovedete. Tohle je pro vás velká příležitost, jaká se nenabízí zrovna často. Doufám, že si jí budete vážit.“

Krátce na to dorazil Jasper i s naším hostem a celý se dmul pýchou. My jsme všechny vzrušeně švitořily, ovšem když do místnosti vstoupila zmíněná žena, oněměly jsme úžasem.

Jmenovala se Florence a byla kouzelná. Na sobě měla róbu barvy bílého vína s růžovými růžičkami kolem živůtku a na rukávech. Byla nádhernější než cokoli, co jsem kdy měla na sobě, a naše šaty proti ní vypadaly téměř ošuntěle. Zlaté vlasy spadaly Florence na ramena v dokonale natočených loknách. Všude na těle se jí třpytily šperky se zářivě rudými drahokamy. Kdybych ji spatřila někde na ulici, což bylo velmi nepravděpodobné, měla bych ji za členku osfridské královské rodiny, ne za obyčejnou odpolední návštěvu.

„Florence byla ve svém ročníku nejlepší,“ oznámil nám Jasper. „Dostávala jednu nabídku za druhou. Muž, kterého si vybrala, nabídl nejvíc. Je to jeden z nejbohatších dovozců zboží v Denhamu.“

Florence zamrkala dlouhými řasami a ladným pohybem zvedla ke rtům šálek čaje. Sluneční světlo se odrazilo od diamantového prstenu. „Abnerovi se nedalo odolat,“ dodala a znělo to *téměř* tak dokonale, jako když mluvila Adelaide. „Jednoduše jsem se do něj musela zamilovat.“

Několik dívek se zasněným výrazem zatleskalo. Mě napadlo, jestli se Florence zamilovala do manžela, nebo do jeho majetku.

„Ale dosáhnout něčeho takového vyžadovalo spoustu úsilí,“ řekl Jasper, čímž Florence vybědl, aby nám popsala, jak moc se musela v domě s názvem Labutí Vrch snažit. Všechny jsme bez dechu poslouchaly, ovšem když začala popisovat plesy a nádheru, které nás v Adorii čekají, zíraly jsme na ni s otevřenou pusou. Když si Jasper všiml, jak nás vyprávění pohltilo, dojedl, vstal a slušně se omluvil.

„Musíme si s paní Mastersonovou projít ještě nějaká hodnocení z vašich složek. Ale vy si užívejte přítomnosti Florence a bez ostychu se jí na cokoli ptejte.“

Tamsin při zmínce o našich složkách zvedla obočí a já jsem tušila, že její paranoidní představy dostaly nový rozměr. Příležitost dozvědět se víc o Adorii však byla dostatečně silné lákadlo a také ona obrátila pozornost zpátky k Florence.

„Je pravda, že dostaneme ještě krásnější šaty, než máme teď?“ zeptala se Clara se žádostivým pohledem upřeným na její saténovou róbu.

Florence se krásně zasmála. „Ale jistě. Některé podobné těm mým, jiné možná ještě bohatší. Všechny budou ohromné a zářivé. Chtějí, abychom byly jako z pohádky, abychom okouzly všechny, kdo nás uvidí. A okouzlíte je... uvidíte.“ Ani na okamžik se nepřestala usmívat a tichým hlasem dodala: „Některé šaty byly trochu nepohodlné, když jsem v nich musela strávit celý večer. Ale aby se člověk seznámil s nóbl muži, musí chodit na nóbl akce.“

Po těchto jejích slovech chtěly všechny dívky vědět víc o šatech a taky jestli jsou muži v Adorii romantičtí a umí milovat. Mě mnohem více než bláznivý románek zajímalo, jestli tam budu moci najít muže, který si mě bude vážit a bude natolik štědrý, abych mohla vyplatit Lonza ze smlouvy.

„Je pravda, že si tam každý najde práci? Že jsou tam příležitosti i vzdělání pro všechny?“ Tuhle otázku položila zcela nečekaně Tamsin a byla to zároveň změna od mnohem lehčích témat.

Florence se zatvářila poněkud překvapeně, ale odpověděla bez váhání. „Ale ano. Samozřejmě nejsou všichni bohatí.

Také Mys Vítězství má chudé čtvrti a existuje tam kriminalita. Nedá se to ale srovnávat s chudinskými čtvrtěmi v Osfru. Nic takového tam nenajdete.“ Nepatrně se u toho zamračila a bylo to poprvé, kdy se v jejím sluníčkovém výrazu objevil nějaký mráček. Uvědomila jsem si, že musí také pocházet z chudých poměrů. „Ale všichni, kdo jsou ochotni pracovat, tam mají šanci si polepšit. Tedy všichni Osfridané.“ Při těch slovech zabrousila pohledem ke mně. Zachovala jsem neutrální výraz, ale sevřel se mi žaludek. Vypadalo to, že ani adorijské kolonie nejsou moc jiné než tahle země.

Adelaide si všimla, kam se Florence dívá. „A co lidé, kteří nejsou rodilí Osfridané? Do kolonií se přece stěhují i obyvatelé jiných částí Evarie, ne? A slyšela jsem, že jsou tam i Balanquané.“

Florence ohrnula nos. „Balanquané jsou divní.“

„Jací jsou?“ vyhrkla Caroline.

„Vypadají trochu jako Sirminičané.“ Znovu se zcela nezakrytě zadívala přímo na mě. „Ale nejsou úplně stejní. Jakmile nějakého uvidíte, poznáte ho. A taky se divně oblékají, zejména ženy. Některé nosí kalhoty.“

Několik dívek v reakci na to zalapalo po dechu. „Jsou to kočovníci jako Ikoriové?“ zeptala se Sylvia s vytřeštěnými očima. „A nosí taky kilt?“

„Ne,“ připustila Florence. „Balanquané takoví nejsou. Slyšela jsem, že mají města i knihy a zákony... a jiné civilizované věci. Jenom ne tak civilizované jako my. Já jsem jich vlastně viděla jen pár. Oni se ostatních dost straní.“

„Ale pořád je tam třeba dalších lidí, že?“ zeptala se Tamsin a obrátila hovor zpátky k sobě. „Pořád je to tam ještě nové a všechno se musí teprve budovat.“

„Asi ano.“ Zdálo se, že Florence se v takovém vážném tématu necítí právě ve své kůži. Po několika okamžicích trapného ticha se ale rozzářila. „Dámy, nechcete si poslechnout, jak je Abner úžasný?“

Pak nám začala v růžových barvách líčit, jak je její manžel nádherný a jak jí plní, co jí na očích vidí. Jak kupuje, cokoli

si řekne. „Vdát se za takového muže je zkrátka úžasnější, než o čem jsem kdy snila.“

„Ve všech ohledech?“ zeptala se Ingrid. „I po... intimní stránce?“

Kolem stolu se ozvalo tiché hihňání, několik dívek bylo v šoku. Florence se zarděla, což ji paradoxně dělalo ještě krásnější. „No, nebylo by vhodné zacházet do podrobností, ale musím říct, že je to většinou velmi příjemné.“

„Většinou?“ zeptala jsem se jízlivě.

Florence jako by překvapilo, že jsem promluvila. „Tedy... myslela jsem to tak, že někdy jsem třeba hrozně unavená, ale je to moje manželská povinnost. Kterou pro něj ráda splním. A jak jsem řekla, někdy je to skutečně příjemné. A ty něžnosti, které mi potom říká. Doslova z něj tryskají emoce. Jeden kompliment za druhým. Říká mi, jak mě má rád. Dokonce mi recituje básně.“

Výraz „příjemné“ jsem nepovažovala zrovna za přesvědčivý, ale její slova vykouzlila šťastný úsměv na tvářích dalších mých kolegyně. Adelaide to zřejmě taky nějak nesesedlo, protože později večer, když jsme se chystaly do postele, poznamenala: „Nepamatuji si, že bychom si v učebnici ženských studií četly o poezii.“

Hodiny ženských studií měly připravit mladé dámy na svatební noc a další věci, o kterých se ve slušné společnosti nemluvalo. Adelaide předmět fascinoval. Myslím, že tohle byla jediná učebnice, kterou jsem ji viděla se západem studovat.

„V té učebnici jsou blbosti,“ řekla opovržlivě Tamsin. „Všechno je tam zjednodušené a osekané. Ta knížka je napsaná tak, abychom se naučily udělat muže šťastným, ale není v ní ani slovo o tom, že by se to mohlo líbit i ženám.“

Tamsin za zády jsme si vyměnily s Adelaide pohledy. Ani jedna z nás neměla odvalu zeptat se jí, jak to může tvrdit s takovou jistotou.

Adelaide si rozpustila vlasy. „Já básničky nepotřebuju. Stačí mi láska. Podívat se na něj a cítit, že jsme spojení. Vědět, že jsme byli stvořeni jeden pro druhého.“

Toužebně si povzdechla, oblékla si župan a vyšla ze dveří směrem ke koupelně. „Doufám, že než se dostaneme do Adorie, trochu z těch svých nároků sleví,“ namítla jsem. „Něraď bych ji viděla zasaženou krutou realitou.“

„Ty jsi takové naše sluníčko,“ řekla Tamsin ironicky a pročísla si dlouhé vlasy hřebenem. „Já bych možnost, že můžeme být šťastné, úplně neodepisovala.“

„Neříkám, že to není možné,“ oponovala jsem. „Chci, aby byla šťastná. Ale je hrozná romantička a ty její představy asi nejsou moc realistické. Máme dva měsíce, abychom přijaly něčí nabídku. Ty si opravdu myslíš, že se za tu dobu můžeme do někoho bláznivě zamilovat?“

„Už se staly i divnější věci. Já bych to taky tak chtěla.“ Kývla hlavou k učebnici ženských studií na Adelaidině posteli. „Celý tenhle podnik by byl najednou o hodně lepší.“

„Já žádnou romantiku nehledám. A nedívej se na mě tak! Taky ses nikdy netajila tím, jaké máš priority. Ty chceš toho nejbohatšího a nejúspěšnějšího muže, a jestli takového najdeš, vybereš si ho, ať už v tom bude nějaká láska a cit, nebo ne. A já? Já nepotřebuju toho nejbohatšího. Mně stačí někdo, kdo bude dobře zavedený a občas si bude moct něco dovolit. Víc nechci, tedy kromě trochy úcty, samozřejmě. Tohle jsou moje priority. Možná bude pohledný a možná se mi to s ním bude líbit i v posteli. Ale jestli ne, nějak to přežiju. Tomu já říkám realistický přístup.“

Tamsin vyděšeně vytřeštila oči a ruka s hřebenem se jí zastavila uprostřed pohybu. „Realistický a taky depresivní, Miro. A to je jenom... já ani nevím. Posloucháš se vůbec? Ty o tom mluvíš, jako by to byla nějaká domácí práce. Nechápu, jak jsi mohla tak brzo rezignovat a smířit se s tím, že ve tvém manželství nebude láska.“

Pokrčila jsem rameny. Nemohla jsem jim vysvětlovat, že moc dobře vím, jak je snadné při nechtěném pokusu o sblížení oprostit se od citů. Udělala jsem to v minulosti mnohokrát, když otec potřeboval, abych rozptýlila muže, které potřeboval získat pro svou věc. Flirtovala jsem. Dovolovala

jsem jim, aby se mě dotýkali a líbali mě. A... u toho jsem byla jakoby nepřítomná. Vlastně to opravdu bylo jako vykonávat domácí práce.

„Já se prostě jen chci dostat do Adorie,“ řekla jsem nakonec. Ani Tamsin, ani Adelaide o Lonzovi nevěděly. Nikomu, dokonce ani svým milovaným spolubydlicím, jsem nemohla říct jediné slovo o tom, že mého bratra v Osfru hledají pro vraždu.

Tamsin se ušklíbla. „Ale to já taky. A ano, máš pravdu, že je pro mě na prvním místě úspěch, ale taky doufám, že k němu dostanu aspoň trošku lásky a vášně. Ani nevíš, o co by ses připravila.“

„Vím. Tak trochu.“

„Cože?“

„Ještě v Sirminicii jsem políbila sousedova syna a líbilo se mi to.“ Na chvíli jsem se v té vzpomínce ztratila a cítila, jak ve mně jeho polibky znovu cosi probouzejí. „Do Osfridu jsem ale odjela dřív, než se z polibků mohlo stát něco víc. Jenže někdy... někdy je mi líto, že z toho nebylo víc. Chci říct, že jestli se usadím s někým, kdo pro mě bude jako příjemný spolubydlicí, bylo by fajn mít vzpomínku na to, jaké to je být se skutečným mužem... jen pro potěšení z...“

„Přestaň, přestaň, prosím tě. Už to nemůžu poslouchat.“ Tamsin se přestala česat a zhroutila se na lůžko.

„Ale chápeš, jak to myslím, že ano? Žádný hluboký román. Prostě jen milenec, který...“

„Ano, ano, vím přesně, jak to myslíš, a upřímně, netuším, co je horší, jestli ten tvůj *příjemný spolubydlicí*, kterého sneseš v posteli, nebo vášnivý milenec, na kterém ti vlastně nezáleží.“ Její výraz byl najednou plný vášně a taky smutku. „Já jsem si jistá jediným – máš se ještě co učit. Adelaide není oproti tobě ani trochu pošetilá.“

Adelaide se při téhle uštěpačné poznámce vrátila do hovoru. „Proč pošetilá? Nechceš pokračovat v těch svých konspiračních teoriích, že ne?“

Tamsin se v okamžiku proměnila z poradkyně v oblasti

romantiky do obvyklejší role lovkyně s ledovým pohledem. Takovou jsme ji znaly. „Něco se určitě děje! Cítím to. A nejde jenom o to, že dneska změnili rozvrh. Slyšely jste, jak Jasper říkal, že si bude procházet naše složky? Já vám říkám, že musíme být opatrné.“

Její slova mě zaujala, ale ne kvůli katastrofě, kterou předvíдалa. *Naše složky*. Paní Mastersonová měla u sebe v kanceláři všechny možné dokumenty. Většina z nás tam nikdy nebyla, ale tahle místnost si rychle získala špatnou pověst. Dívky se bály na ni byť jen zaklepat. A nikoho by ani ve snu nenapadlo se do ní vloupat. Ovšem...

Složky. Složky se záznamy o nás. Se záznamy o Claře.

Čekala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že Adelaide s Tamsin spí, a pak jsem pro jistotu čekala ještě chvíli. Ležela jsem ve tmě, srdce mi divoce tlouklo a v ruce jsem svírala sadu šperháků. I když jsem se probděla do okamžiku, kdy už všichni v domě museli dávno spát, stále jsem váhala. Co kdyby po chodbě bloudil nějaký nespavec? Co kdyby si někdo šel do kuchyně dát něco malého na zub?

Bylo mi jasné, že jestli si budu těmihle možnostmi dál lámat hlavu, nevyrazím nikdy a zůstanu ležet v posteli. Myslela jsem na Lonzovu statečnost, na nadšené odhodlání mého otce, dokonce i na fantastické činy legendárních hrdinů, o nichž jsem si tak ráda četla v knize, kterou jsem si přivezla ze Sirminicie. Tohle zvládnou.

Vyklouzla jsem z naší ložnice, aniž by se některá z dívek pohnula. Chodba byla prázdná a všude ticho, stejně jako o patro níž. Pokaždé, když pod mými chodidly zaskřípala podlaha, příkrčila jsem se. Každé zavržení mi připadalo jako ohlušující rámus a cesta ke kanceláři paní Mastersonové na míle vzdálená. Nacházela se v části domu, kam jsme chodily jen výjimečně.

Když jsem došla ke dveřím, nebylo tam moc světla a já

jsem se musela orientovat spíš citem. Spoustu běžných zámek v domě, s nimiž jsem experimentovala, šlo s tím správným nástrojem otevřít poměrně snadno. Tenhle zámek byl pro mě novinkou, ale po několika pokusech a omylech jsem uspěla se zatočeným nástrojem, který jsem zatím nikdy nepotřebovala. I s ním jsem si však musela pěknou chvíli jemně hrát, než jsem uslyšela cvaknutí, které určitě bylo slyšet po celém domě. Co nejtišeji jsem otevřela dveře a pak je za sebou rychle zavřela. Jakmile jsem získala pocit, že jsem v bezpečí, rozsvítila jsem malou lampičku.

Jednou si sem zavolali Sylvii. Když se vrátila, popisovala nám, že má paní Mastersonová své pracoviště tak zorganizované a čisté, až to působí strašidelně. Takže mě teď překvapilo, když jsem na stole našla hromadu rozházených papírů. Sklonila jsem se nad nimi a zkoumala hrubý rukopis, o němž jsem věděla, že nepatří naší paní. Její svatyni tedy znesvětil sám Jasper.

Několik poznámek byly ve skutečnosti jeho instrukce: *Spojte se s našimi lidmi. Domluvte slečnu Garrisonovou.* Na jiných byly jen seznamy jmen včetně dívek z dalších tří domů patřících k Třpytnému dvoru. U jména každé dívky bylo číslo. Já jsem měla 200 a předpokládala jsem, že jde o částku, kterou bude muset zaplatit můj nápadník. Bylo to minimum, jaké jsem u kterékoli dívky našla. Adelaide měla u svého jména 250 s otazníkem a Tamsin se pyšnila působivou sumičkou 350. Na jiném tajemném seznamu stála uvedena vznešeně znějící jména jako *Duch Henrietty* a *Dobrá naděje* a u nich data. Všechno to bylo zajímavé, jenže já si nepřišla pro Jasperovy drobky.

To, co jsem hledala, jsem objevila v dřevěné skřínce, samozřejmě zamčené, v níž byly seřazené složky s našimi jmény. Tu Clařinu jsem našla okamžitě, ale ještě předtím jsem otevřela svou. Většina papírů v ní byly kopie mých dosavadních výsledků, testů a hodnocení. Když jsem je teď viděla takhle pohromadě, uvědomila jsem si, že jsem udělala úcty-

hodný pokrok. Mnohem zajímavější byl ale dokument, který byl doslova mým kádrovým posudkem.

Stálo na něm mé jméno, poslední známá adresa a krátký životopis, ve kterém jednoduše napsali, že pocházím ze Sirminicie a dva roky jsem žila v Osfru.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!